

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790577936/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

haabe, at naar jeg fik den Examen, som vore usle Forholde forlange, jeg da... Jeg fik den. Jeg er juridisk Candidat med bedste Characteer. Du en Justitsraads Datter; det passer jo sammen i alle gode Romaner. Men Din Fader bad mig igaar forskaane sit Huus for mine Besøg, og Du indvilliger i at give Dig med denne formaledidede Kammerraad, denne svindsottige Pjalt, som – ja, som eier fyrgetyvetusinde Rigsdaaler. Maaskee Du elsker ham?

Georg! lod den smukke Stemme bebreidende.

Men Du har dog forlovet Dig med ham, vedblev Elskeren heftigt, Du har taalt hans Kjærtegn, hans væmmelige Kys, Du har maaskee selv – svar mig, – Du tier. Og mig nægter Du endnu, – mig, hvem Du har tilsvoret Din Kjærlighed, som, saalænge der var det mindste Haab har respecteret Eders taabelige Fordomme, ja, som selv engang, da Du glemte dem, erindrede Dig derom.

Georg!

Er det ikke sandt? eller erindrer Du maaskee ikke –?

Jo, men jeg takker Dig evigt, at jeg uden at behøve at rødme, kan række min Forlovede Haanden for Alteret.

Forbandet, skreg Elskeren, men en skraldende Vægterpibe overdøvede i det samme hans Ord.

Der er Ildløs, sagde Damen; Gud, søde Georg, skynd Dig bort, at man ikke ser Dig. – Og Vinduet blev smækket i.

Ja, jeg fortjener at pibes ud, sagde Elskeren, der, idet han gik mig forbi, slog sig med den knyttede Haand for Panden, og gav flere lignende Tegn paa en heftig Forbittrelse. Lygtens Skin faldt paa hans Ansigt; det var min Ven Georg Skou.

Den Sygdom have vi alle havt, sagde jeg til mig selv, idet jeg forlod min Port og gik ned ad Gaden, som nu paa engang var bleven oplivet. Folk løb hid og did og satte Vandkar ud; thi Ilden var i et Huus tæt ved Hjørnet. Her var man i fuld Virksomhed med at redde, og alle Meublerne bleve baarne over til Volden, da man der antog dem i Sikkerhed. Jeg fandt Tilfældet saare gunstigt, og satte mig i en reddet Lænestol, for i Mag at iagttage Ildens Fremskridt og senere Aftagen, samt hvad andet Mærkeligt der er at observere ved en Ildebrand. Længe havde jeg imidlertid ikke havt Gavn af min Plads, før en Karl, der bar et Skrivebord, kom hen og læssede dette af ved Siden af mig. Han henvendte sig med megen Omstændelighed til mig, for at forklare, at der laae Penge derpaa og opfordrede mig til at overbe-